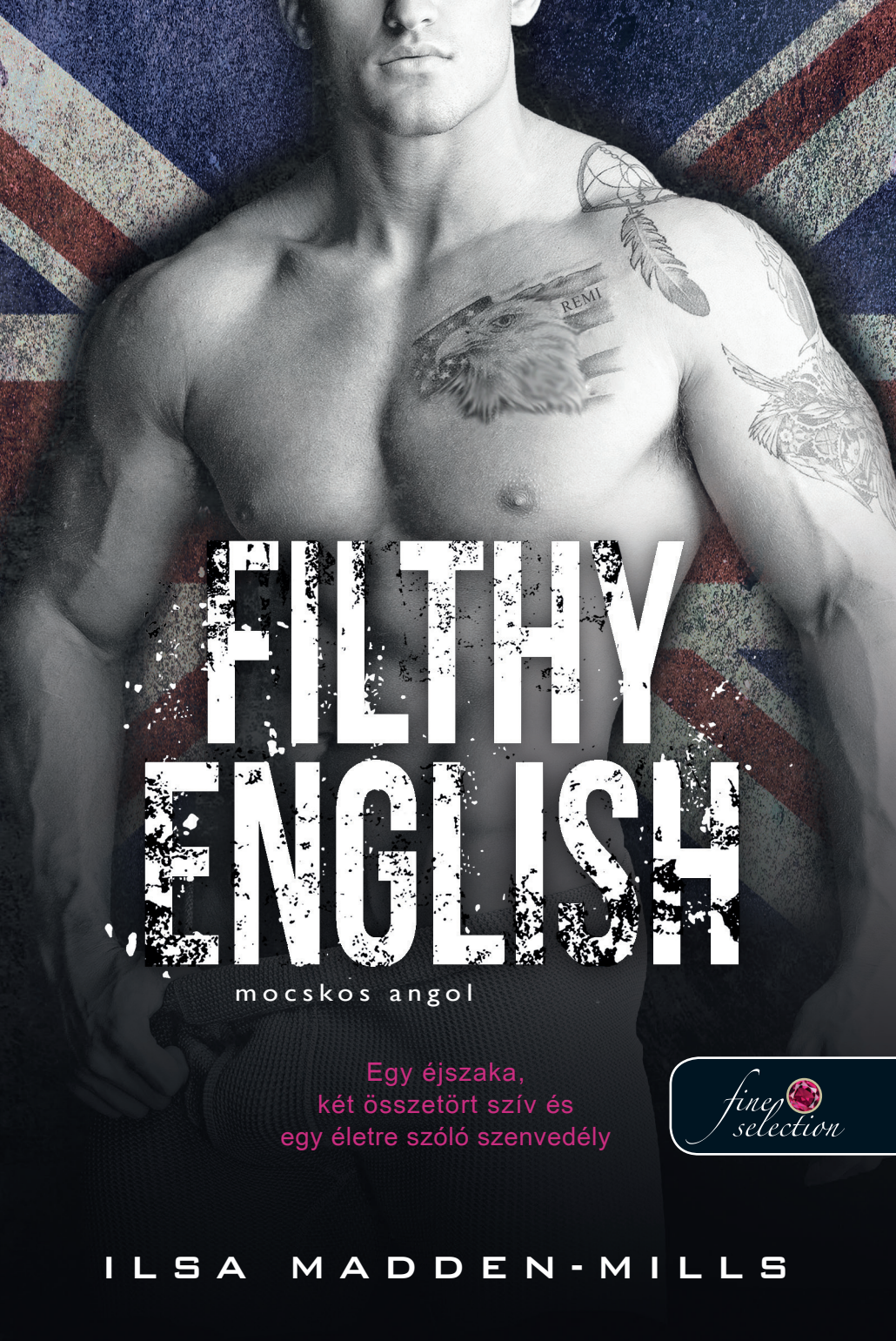

FILTHY ENGLISH

mocskos angol

Egy éjszaka,
két összetört szív és
egy életre szóló szenvedély

fine
selection

ILSA MADDEN-MILLS

ILSA MADDEN-MILLS

FILTHY ENGLISH

mocskos angol

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

1. FEJEZET

Remi

NINCS EZEN MIT SZÉPÍTENI: AZ AZ ESTE KATASZTRÓFA VOLT.

Kár, hogy épp a nászutam alatt történt.

Nagy levegőt vettem, és körbenéztem a Masquerade nevű, félhomályosan megvilágított londoni klubban, ahol mindenki fekete szemálcot viselt, egyesek díszesebbet, mások egyszerűbbet, hogy elrejtsek a kilétüket. Néhány lelkesebb vendég középkori stílusú ruhát és hosszú, bő köpenyt öltött.

Hát, én nem. Én mai cuccban mentem, egy testre tapadó miniben és egy nyolc centi magas tűsarkúban, amitől majdnem száznyolcvanöt centi vagyok. Ja, én voltam az a kék ruhába bújt álarcos óriás, aki a bárban a csajok és a pasik többsége fölé tornyosult.

Ahogy körbepillantottam a füstös klubban, ráharaptam az alsó ajkamra. Mindenkiről hamar levettem a tekintetem. Baromi magányosnak éreztem magam – ami nem meglepő, hiszen a vőlegény bevetés közben eltűnt.

Magyarul: dobtak.

Ja, ez van. Hartford Wilcox, alias Mr. Jó-Fiú Seggfej, az Észak-Karolinai Whitman Egyetem diákja két héttel az esküvőnk előtt lapátra tett, amikor épp a kedvenc olasz éttermünkben, a Mario'sban vacsoráztunk.

Ami köztünk volt, az egyszeriben eltűnt. Mint a telefonfülkék meg a maminacik.

Minden megvolt benne, ami A Tökéletes Pasi-listámon szerepel – leszámítva azt, hogy hajlamos volt túl gyorsan elmenni az ágyban, és túl szőrös volt a mellkasa, de ezeket elnéztem, mert a lassú, szenvedélyes, észbontó szex valójában nem is annyira fontos, mint azt egyesek hiszik.

Komolyan beszélék.

Tudom, milyen – régen én is átéltem.

Az a fajta szenvedély képes felnyitni a mellkasod és kitépni a szívedet egy kanállal.

Már nem vágyom arra a fajta ~~szeretlemre~~ lángolásra.

A legjobb barátnőm, Lulu, aki az utolsó pillanatban csatlakozott hozzám és jött velem Londonba, megbökött az ujjával, amikor leültünk a klub vaskos fapultja elé.

– Hé, Föld Reminek: ne nézz már olyan üveges szemekkel, inkább rendelj valamit! Szomjan halok.

Alkohol. Bólintottam. Ideje szétcsúszni.

– Innye, itt tüzesebbek a pasik, mint egy bakkecske lángszórával – jegyezte meg Lulu vontatottan, déli akcentussal. Felborzolta tüsi pink haját, és lesimította a fekete tűtűszoknyáját.

Láthatóan be akart pasizni – és nekem is ezt kellett volna tennem.

Félig-meddig egyetértettem vele, de valójában jobban érdekeltek a bárban sorakozó italok.

– Tequilát kérek – szólaltam meg.

Lulu döbbsen fordult felém.

– Mi van? Tudom, mi szokott történni, ha azt a szart iszod. Vagy megeszel egy tonna tacót, aztán kidobod a taccsot, vagy rámászol valami nagyképű baromra, akinek jól fejlett hátsója van.

Grimaszoltam. Szőrös Hartfordnak gyönyörű segge volt – de valószínűleg most egy lányegyletes bigét fűrészel éppen.

Kibuggyant belőlem egy rövid nevetés – a tipikus szarul-vagyok-de-úgy-teszek-mintha-minden-oké-lenne nevetés, ami újabban állandó eleme lett a repertoáromnak. Az elmúlt két hétben két véglet közt vergődtem: vagy hülyére bögttem magam, vagy olyan düh került hatalmába, hogy átmenetileg a „bassza meg” volt az egyetlen olyan kifejezés, ami a számra jött. Elmentem a postára, hogy feladjam a „dobott, de azért köszi”-lapokat. Bassza meg! Visszamentem az esküvői helyszínre, és nem kaptam vissza a tízezer dolláros foglalt. Bassza meg még jobban! Rájöttem, hogy az őszi szemeszterben – ami két hét múlva kezdődik – nincs hol laknom, bassza meg, most már tényleg!

Anyám szerint persze mindez az én hibám.

Ahogy lenéztem, rájöttem, hogy megint azt csinálom, amit idegességemben szoktam: úgy csavargatom a csuklómon a gyémánt teniszkarkötőmet, mint valami rózsafüzért.

Tovább kell lépned, Remi.

A pultos felvágós léptekkel elindult felénk, egy magas, izmosan karcsú srác szakállal, a karján rózsamintás tetkókkal. Mike-ként mutatkozott be, és megkérdezte, mit kérünk. Lulu a szokásos almamartinije mellett marad.

Én egy egész üveg Silver Patrónt kérek. Nyilván, nem véletlenül hívnak Reminek.

– A temetésedre! – motyogta Lulu, én pedig lehúztam az első felesemet, majd beleszürcsöltem a lime-ba, amit Mike otthagzott nekem. Nyelés közben megremegtem, a harapástól összegyűrődött az arcom.

– Milyen az íze? – kérdezte Lulu a szemembe nézve.

– Pont, mint a rossz döntéseknek – feleltem letörölve a szám a szalvétával. – De segít, hogy úgy érezzem magam, ahogy akarom. Adj negyedórát, és még az is lehet, hogy táncolni fogok!

Lulu félig horkantott, félig nevetett.

– Hazudsz.

Ja. Amikor táncolok, az olyan, mintha egy aranyhal vergődne a padlón.

Lehúztam még egy felest, miközben odajött hozzánk két srác, és beszélgetésbe elegyedtek Luluval. Alig néztem rájuk. Lulu kis híján elalélt, amikor táncolni hívtak bennünket.

– Gyere, érezzük jól magunkat! – esedezett, és vágyakozva nézett a táncparkettre, majd rám. A két srác már ott volt, és intettek, hogy csatlakozzunk hozzájuk.

– Majd megyek én is. – Nem, valószínűleg nem fogok.

Lulu csücsörített.

– Átversz.

– Igen. De ne aggódj miattam! – A képemre erőltettem egy vigyort, mintha nem lennék pokoli szarul, és a tequilás üvegre mutattam. – Egyébként pedig randim van ezzel a pasassal.

Lulu szomorú mosolyt küldött válaszul.

– Oké, de ha találsz valakit, akihez szívesen közelebb kerülnél, ne tétovázz! Ne ülj azon a bárshéken egész éjjel Szőrös Hartford miatt bánkódva! Tudod, mit szoktak mondani: „Ahhoz, hogy túltedd magad valakin, néha valaki más alá kell kerülnöd”.

Miután lelépett, a karperecemet piszkálva töprengtem. Halkan magamban morogtam, amikor eszembe jutott, Hartford hogyan esküdött nekem örök szerelmet – hogy aztán szakítson velem egy tányér lasagne felett. Szebb emlékeket idéztem fel magamban. Azt, hogy milyen kedves és aranyos volt, hogy mindig minden kívánságomat leste, a tipikus amerikai jófiús külsejét...

Ó, az isten szerelmére, mit szenvedek itt, mordultam önmagamra!

Lulunak igaza volt. Egy pasira volt szükségem, méghozzá olyanra, aki látványosan különbözik Hartfordtól, olyanra...

Az állam leesett, amikor megláttam, hogy egy gyönyörű férfi sétál el mellettem, és a gyönyörű alatt azt értem, hogy halálosan szexi, akinek olyan a teste, akár egy téglaház.

Becsuktam a szám, és megigazítottam a bársony félálarcomat – az oldalát díszítő idegesítő tollak folyton rátapadtak a vörös rúzsomra –, és alig észrevehetően elfordultam, hogy megnézzem magamnak a srácot. Letette magát a mellettem lévő székre. Magas volt, a válla széles és formás, a testalkata pedig masszív.

A Salt-N-Pepa *Whatta Man* című száma jutott róla eszembe.

Megnéztem magam a bárpult mögötti tükörben, és azon agyaltam, mennyire fura lenne, ha egy ilyen nyurga, átlagos csaj felcsípné egy ilyen jó pasit.

Bár soha senki nem mondta, hogy gyönyörű lennék, azért van rajtam két (na jó, talán három) dolog, ami plusz pontot jelent a húspiacon. A vállamig érő, aranybarna hajam, a vastag szám, amit Lulu párnaszájnak nevez, és végezetül az icipici rés a két metszőfogam között, amik egyébként tökéletesek és hófehérek. Lulu szerint a fogaim közti szünettől egzotikusan nézek ki, mint Madonna vagy Sookie Stackhouse. Hát, jó. Mivel *True Blood*-rajongó vagyok, elfogadtam ezt.

A srác felém fordította a fejét. Majd azonnal másfelé nézett.

Ne már! Egy a csillióhoz esélyem van arra, hogy elkapjam a pillantását.

Megmoccan a bárskéken, és közelebb hajolt hozzám. Felém szállt az illata, amiben a drága whisky, a pézsmá és valami szédítő, baljósan veszélyes aroma keveredett. Ledermedtem, libabőrös lettem, ahogy a fűszeres fuvallat felkavart bennem egy távoli emléket.

Ismerem ezt az illatot...

És bár az orrom felismerte, az agyamig nem jutott el az információ.

A lehető legészrevétlenebb módon végigmértem a fickót tetőtől talpig. Ő is fekete álarcot viselt, mint én, de az övé jóval férfiasabb volt, és nem takarta a markáns, filmsztáros állkapcsát. Az ajkai dúsak és érzékiek voltak, az alsó duzzadtabb, mint a felső, középen egy kis bemélyedéssel. Miközben néztem, a pasas kidugta a nyelvét, és végighúzta a felső fogsorán, mintha valamin elgondolkodott volna. Beletúrt a sötét, félhosszú, kócos hajába, egy pár másodpercig felémelve tartotta, majd elengedte, és hagyta, hogy visszahulljon a kusza, mégis tökéletes állapotába.

A megkomponált férfi tökéletesség.

Elkaptam a pillantásom.

Volt benne valami, amitől felharsant bennem a vészjelző, és ebbe beleremegett a testem minden sejtje.

Veszély, veszély! Ne érh hozzá!

Egy M16-os gépkarabéllyal lő szíven, és belehalsz!

De a pillantásom nem engedelmeskedett, mert már a szűk, fekete ingét és az izmos mellkasát néztem, amit nyilvánvalóan a konditeremben formált, majd a karjára siklott a tekintetem, amivel könnyedén ketté tudott volna hasítani egy deszkát – vagy engem.

Szép bicepsz, Mr. Gyönyörű!

A látvány fénypontja a bal karját díszítő, szitakötőt ábrázoló tetoválás volt – nagyobb a tenyeremnél, élénkkék és narancssárga színű. A rajz körvonalát nézegettem, a papírszerű szárnyakat és az összetett szemeket. A rovart merész, fekete vonal vette körbe, ami igazán maszkulin hatást kölcsönzött neki.

Csodálatos.

Nekem természetesen nem volt tetoválásom – az anyám hátast dobott volna tőle –, de titokban mindig is vágytam rá. A bennem élő művész folyton elámult mások tetkóin, pláne, ha azok szárnyas lényeket ábrázoltak. Talán azért, mert egy madaras lány vagyok, és egy nap ornitológiából lesz majd diplomám.

Rámozduljak?

Igen, felelte a testem, szerezd meg Mr. Gyönyörűt! Gyürd magad alá!

Hartfordnak éles ellentéte volt, aki szőke, vékony és tetkómentes volt.

A körmömet rágtam. Mit tegyek, hogy észrevegye szerény személyemet?

Abban a pillanatban egy vörös, dús Farrah Fawcett-sérós csaj sétált oda a bárshékhöz – pimaszul magabiztosan, szűk, fehér miniruhában, ami alig takarta a popsiját.

Átvette a haját a vállán, lazán a fickó karjára csúsztatta az ujját, majd megszólította őt. A lány tekintete – valahogy az álarcon keresztül is látszott a fekete műszempillája – jeges volt. Előretolta szépen fejlett melleit.

Láttam, mit csinál. A klasszikus párzó rituálé.

Még a flamingók is megemelik a fejüket, és affektáló kis lépéseket tesznek a kinézett hím irányába. A kárminsapkás pipra madár úgy

udvarol, hogy egy közeli faágon mutat be holdjáró táncot. Szerintem ez a legmenőbb dolog a világon.

Akkor én miért ne csinálhatnék ilyet?

A férfi közelebb hajolt a vöröshöz, gonoszul elvigyorodott, a testbeszéde azt mondta nekem, tudja magáról, hogy ő a legszexibb pasas a terepen. A nő fülébe suttogott, a cicik gyakorlatilag az arcában voltak, de bármit mondott is, a csaj nem azt akarta hallani, ugyanis pár másodperccel később összekulcsolta maga előtt a két karját, ronda pillantást vetett felém, majd elvonult.

Csak pislogtam.

Mit tettem?

Aztán a fickó elfordult, és pusztító mosolyát egyenesen NEKEM célozta.

A szívem hátrabukfencet vetett a mellkasomban.

A picsába, felvette velem a szemkontaktust – már amennyire ez egy klausztrofóbiát okozó álarcban lehetséges.

De várjunk csak...

Megőrült?

Mert ha annak a csajnak a flörtjét visszautasította, nekem esélyem sincs.

Nekem nem megy ez a lassan-végighúzom-az-ujjam-a-karján dolog, ahogy a szexi hajdobálás sem.

Mindenki tudta rólam, hogy nem vagyok a flört mestere. Sosem ment. Hartford például csak azért hívott el randizni, mert felbuktam a lábában, ami kilógott a könyvtár egyik olvasófülkéjéből.

Ettől az emléktől fájdalom nyilallt a szívembe.

Hülye, hülye, hülye. Elegendő volt abból az estéből és az összes férfiből.

Jobb elfelejteni Mr. Gyönyörűt. Elfelejteni Hartfordot. Elfelejteni mindent.

Megkopogtattam a pultot, és vártam, hogy valaki hozzon még nekem lime-ot.

A szakállas-tetkös Mike végre észrevette az integetésemet. A megcsócsált gyümölcsszeletemet mutattam felé. Elmosolyodott, jelzett a mutatójával, és miután végzett egy másik kiszolgálással, egy szép kis tálban hozott még nekem néhány cikk lime-ot.

– Szóval... amerikai vagy? – kérdezte áthajolva a pulton.

– Asszem elég nyilvánvaló. – Előrebiccentettem az állam. – És te, brit?

– Asszem elég nyilvánvaló. – Megrándult az ajka.

Kitöltött nekem egy felest, amit lehúztam, beleharaptam a lime-ba, majd lecsaptam a poharat a pultra. Egy itallal később már ülve táncikáltam a technózenére, amit egyáltalán nem szeretek.

– Talán jobb lenne, ha csak pár kortyot innál ma – motyogta Mike, aki még mindig a közelemben lógott.

– Ha olyan lett volna az elmúlt pár heted, mint nekem, te is lehúznál egy üveggel.

Rám hagyta, végighúzta a kezét a szakállán, és a ruhám V nyakú kivágására siklott a tekintete. Majd ott is maradt. Aztán a szemembe nézett.

– Hogy hívnak, szivi?

Összerezementem.

– Te most flörtölsz velem? Nem mintha bánnám, csak kérdezem.

– Naná! Rettentő dögös vagy. – Összehúzott szemmel vizslatta a mellemet. Ismét.

Felnevettem. Egészen ellazultam.

A terápiás pasim talán épp itt van az orrom előtt, gondoltam.

– Ha végzett a vendéggel való flörtöléssel, szeretnénk rendelni valamit – csattant fel parancsoló brit akcentussal Mr. Gyönyörű, szándékosan hangosabban a kelletténél, aminek hatására Mike azonnal elhúzódott tőlem, és rá figyelt. Aztán elindult, hogy hozza a rendelését.

A homlokomat ráncoltam. Várjunk csak egy kicsit, banyek...

Ez az akcentus annyira ismerős volt – mély, lágy, kerek magánhangzókkal, az a fajta hang, aminek hallatán azonnal ágyba bújniál a faszival, és meglovagolnád, mint egy cowgirl.

Hangjába beleremegett a gerincem, hirtelen arra gondoltam, felpattanok a székből, és üvöltve elrohanok, de a másik felem szívesebben húzta volna végig az ujját Mr. Gyönyörű ajkain, majd azt kérte volna, hogy mondjon még valamit.

A nevemet.

A telefonszámomat.

Rómeó monológiát Júlia erkélye alatt.

Elfordultam a bárszéken, és azon vettem észre magam, hogy Mr. Gyönyörű szeme ismét rám irányul, mintha ő is érzékelné a közöttünk lévő különös vonzalmat.

Mi történik velünk? Miért bámul így rám?

A szívem ugróiskolázott, majd' kirepült a mellkasomból. Libabőröztem.

Ismerem őt?

Ismer engem?

És akkor leesett, minden összeállt a fejemben. *Dax Blay?*

Elállt a lélegzetem, és igyekeztem elnyomni magamban az érzést, ami összehúzta a gerincemet, valahányszor rá gondoltam. Ő volt az a bizonyos ÓRIÁSI hiba, amit elkövettem; amikor megszabadulva

minden gátlásomtól minden tervemet sutba dobtam, és csak az ösztöneimre hallgattam (azaz jó sokat szexeltem), hogy aztán később jól pofára essek.

De az a fickó mellettem *nem* Dax volt. Hála istennek!

Előző tavasszal a campus éves diákszövetségi buliján, amire Hartforddal mentem, láttam Daxet, és neki akkor nem volt tetkója, a haja pedig jóval rövidebb volt. Ja. Kizárt, hogy ez ő legyen!

Plusz: a legutóbbi infóm az volt róla, hogy Raleigh-ben él, ahol az apja.

Mégis...

Dax brit volt. Talán itt is éltek családtagjai. És lehet, hogy varrattott magára egy tetkót?

Ugyan! Úgy értem, mennyi az esélye annak, hogy mindketten ugyanabban a klubban és ugyanabban az országban legyünk, amikor egyikünk sem odavalósi?

Hagyd már, Remi, felejtsd el a kamu-Daxet! Koncentrálj a pultosra! Bejön neki a dekoltázsod.

Eldöntöttem, hogy magamra vonom Mike figyelmét, aki épp valaki másnak töltött italt, úgyhogy ravaszul megpróbáltam lejjebb húzni a ruhám nyakát a jobb kezemmel – ezt kapd ki, Mikey –, de a csipkefűzőm beleakadt közben a tenisz karkötőmbe, amitől a csuklóm úgy lógott a lehető legilletlenebb helyről, akár egy nedves konyharuha.

Megrántottam a karom.

Rázogattam.

Éreztem, hogy gyöngyözni kezd a homlokom.

Visszatartottam a lélegzetem, forgattam és húzogattam a karkötőt, közben pedig visszaigazgattam a fűzőm finom anyagát, hogy ismét takarja a veszélyes zónát.

– Hüm, hüm – sóhajtottam, majd abbahagytam a műveletet.

A mélyen dekoltált, testre tapadó ruhám kék, könnyen nyúló anyagból volt, amit flitteres kapcsok tartottak össze, és egy oldalsó cipzár. A mézesheteimre vettem, egy Tory Burch-darab volt, és négy-száz dollárba került. Mivel még sosem költöttem ennyit egy göncre sem, nem akartam tönkretenni. Lehet, hogy vissza kell majd vinnem a boltba, ha albérletet akarok kivenni Whitmanben.

Lulu! Lulura volt szükségem. Ha ruhabakikról volt szó, ő igazi bosziként bármit megoldott.

Megpördültem a széken, hogy a szabad kezemmel odaintegessek neki, de láttam, hogy épp vadul táncol, és láthatóan nagyon jól érzi magát. Rávettem magam, hogy intsek neki két kézzel, az egyiket a magasban, a másikat lent tartva. Többen is visszaintegettek értetlen arccal, de Lulu nem vett észre. *A franc egye meg!*

Felnöögtem, visszaültem a székre, és legszívesebben ordítottam volna. Most mi legyen? Menjek el a mosdóba, és ott szerencsétlenkedjek? Jó terv.

Csakhoggy amint felálltam, a klub megbillent, az arcomba villanó stroboszkóp fényétől pedig hunyorogtam. Meginogtam a leopárd-mintás magas sarkúmban – Lulu ragaszkodott hozzá, hogy abban jöjjek –, és megragadtam a székem, hogy megőrizsem az egyensúlyomat.

Nagy levegőt vettem, igyekeztem összeszedni magam, de az agyam kissé leállt. A helyiség forgott velem, hirtelen élmelyegni kezdtem, és azon kattogtam, minek ittam annyi tequilát, és hogy *Jézusom, a csuklóm úgy odatapadt a cickómra, mintha T-rex karjai lennének.*

– Hé, nagyjából egy óra múlva véget ér a műszakom, a tömegtől függően. Meg akarsz inni utána valamit? – kérdezte Mike.

Ó! A kedves pultos srácról meg is feledkeztem.

Gyerünk, Rem! Legyél laza! Ne parázd túl!

Óvatosan szembefordultam vele, csapdába esett kezemet az álam alá rakva, majd lehajtottam a fejem, egy egész fura pózba erőltetve magam.

Mike összevonta a szemöldökét.

– Jól vagy? Olyan sápadtnak tűnsz.

– Hát, lehet. Nem is tudom. Én most... huh... inkább elmegyek a mosdóba előbb. Egy... egy perc és itt vagyok. – Igyekeztem lopva átnyúlni a bárpulton, hogy magamhoz vegyem a táskámat, de mivel a bal kezemet használtam és nem a jobbot, amit általában, elveszítettem az egyensúlyomat, megcsúsztam, és a bokám maga alá fordult. A cipőm leröppent a lábamról, mire felsikkantottam, és előreestem, ki tudja, merre, majd zuhanás közben egyenesen Mr. Gyönyörű ölén landoltam.

2. FEJEZET

Dax

Tizenöt perccel korábban

ÉN MEG AZ UNOKATESÓM, PÓK (igazi nevén: Clarence) bementünk a klubba.

Aznap este egyetlenegy célom volt: inni, még hozzá sokat.

Nyolcvanhét napja, öt órája és néhány fura perce nem feküdtem le senkivel, ami furcsának tűnhet, ha egy ilyen jóképű és karizmatikus srácról van szó, mint amilyen én vagyok, aki ahhoz szokott, hogy minden hónapban új ízezt próbál ki, de amikor az ikertesóm, Declan felvetette, hogy a fejem kitisztítása érdekében vállaljak cölibátust, elfogadtam a kihívását.

Egy Blay amúgy sem szokott nemet mondani a kihívásokra. Belementem.

Aznap este azonban, mielőtt elindultam volna a klubba, még találkoznom kellett az apámmal, Mr. Winston Blayjel, a korábbi amerikai nagykövettel, aki felcsinálta, majd elvette az angol anyámat – ebből lettem én és az ikertesóm –, aztán egy évre rá szépen el is vált tőle.

Felhívott korábban a Raleigh-ben lévő villájából, és azt követelte, hogy amint végeztem a Whitmanen, menjek doktori képzésre.

A sulis még el sem kezdődött, és ő máris cseszegetett. Szokás szerint.

Azt feleltem, hogy „a francokat”.

Ötödévesként hatalmas csalódást jelentettem számára.

Tudtam jól, hogy még abban a félévben – igen, abban a félévben – össze kell szednem magam, és ki kell találnom, mihez kezdjek az államvizsgám után.

Ami azt jelentette, hogy nem lakhatok ezentúl a szövetségi házban. Annak vége. Ahogy eljön az őszi szemeszter, hajléktalan leszek.

A szokásos szürke bőrdzsekijében és szűk nadrágjában Pók megigazította az álarcot a világoskék haja körül, és oldalba bökött, emlékeztetve arra, hogy vegyem fel a sajátomat. Mivel hajlamos arra, hogy dutyiba hajítsák bunyózás és heroinhasználat miatt, hivatalosan én lettem erre a nyárra a bébiszittere, míg az együttese, a Vital Rejects újra összeáll turnézni. Mit is mondhatnék? Jó unokatesó vagyok, és így legalább elszakadhatok nyárra Raleigh-ből.

Bekeringőztünk a klub főhelyiségébe, aminek a végében egy tizenöt méter hosszú bárpult fogadott bennünket, meg egy jókora táncter, ahol egy rakás test vergődött.

Pók arcán vigyor jelent meg, ahogy körbepillantott. Szerette az álarcot, mert így elrejtethette, kicsoda valójában.

– Akarsz ma fogadni? – kérdezte összedörgölve a két kezét.

– Haver, ha nekem akarod adni a lóvédát, szívesen.

Az egész nyarat azzal töltöttük, hogy hülye fogadásokat kötötünk röhejesen kis összegekben.

Ki bírja ki hosszabb ideig a jéghideg zuhany alatt? *Én.*

Melyikünk mer felállni a pubban, hogy elénekelje az *I'm a Little Teapot* című gyerekdalt? *Én.*

Általában baromságokban fogadunk, de Póknak szüksége volt arra, hogy elterelje a figyelmét arról, milyen zűrbe keveredhet.

– Ma este szerencsésnek érzem magam – jegyezte meg vigyorogva. Bólintottam.

– Persze. Mi jár a fejedben?

Barna szeme csak úgy csillogott az álarca mögött.

– Melyikünk tud összehozni egy gyors numerát a klotyón?

Pofát vágtam.

– Nem.

Normális esetben odáig lennék egy random egyéjszakás menetért – akár egy véccéfülkében is –, de jó ideje nem jött már be senki. Bár ha szembejött volna velem a tökéletes lány, egy pillanat alatt megszegem a cölibátusi eskümet.

– Biztos? Te vagy a Whitman önjelölt Szexistene. Hüüm?

Felhúztam az egyik szemöldököm.

– Tényleg ezt akarod? Ki akarsz engem hívni?

– Aha. Olyan kis puhapöcs vagy mostanában, muszáj dugnod egyet. Nem vagy meleg, ugye? – kacsintott rám. – Csini kis pofid van, ha engem kérdezel, plusz ott vannak a dagadó izmaid is.

Horkantottam. Mivel Declan arra bátorított, hogy mindig foglaljam el magam, nyáron a helyi konditeremben gyúrtam, hagytam,

hogy a hajam hosszabb legyen a szokásosnál, és megcsináltattam az első tetkómat. Póknak volt egy csomó, a legfeltűnőbb a nyakát beborító fekete özvegy, és a látványuk láttán mindig tinta után sóvárogtam.

– Nem vagyok meleg – feleltem.

– De azt be kell ismerned, hogy szeretsz hidratálni és hámlasztani. És akkor ott vannak még a hajapoló szereid, a ruháid, jaj, és ne felejtsem a pasitasid!

– Az egy *váltáska*.

– A lófaszt! – Azzal a hátamra csapott. – Szeretem húzni az agyad. De most komolyan, mi a szar bajod van?

– Semmi, seggfej. Talán magasabbak lettek az elvárásaim.

– Baromarc! – nevetgélt. – Na, tedd meg a tétet végre! – A lábán dobolt az ujjaival, ami azt jelezte, hogy kezd felpörögni.

– Várj egy kicsit! – mondtam, és megnéztem magamnak a táncparketten pörgő alakokat, majd a bárpult környékét. Semmi érdekes. Ugyanaz a zene. Ugyanazok a csajok, valahányszor lejövünk ide.

Várjunk, várjunk! *Őt* még nem láttam. A magas csajt a kék ruhában.

Szép. Megakadt a szemem a formás testű, hosszú, fényes barna hajú csajon.

A bárpultnál ült keresztbe tett karral, arcán mérges kifejezéssel, és csak úgy áradt belőle a düh – meg egy leheletnyi szexi energia. Az ajkai kárminvörösek voltak, és szívalakúak...

Átjárt az izgatottság. A farkam megrándult.

De nem az én esetem volt. Jobb szerettem a szőke, alacsony és kevésbé dühös lányokat. És valahányszor eltértem ettől a típustól, annak rendre egy szívre mért kalapácsütés volt az eredménye.

Emlékszel Remire?

Elhessegettem a gondolatot arra a helyre, ahol az őrijtő kényszer-képzeteket tartom – a zsigereim legmélyére.

Hevesen kapkodtam a levegőt. Mostanra már Hartford Wilcox felesége, aki történetesen egy ómega – az a szövetség volt a legnagyobb riválisunk. *Egy rakás faszverő.*

Én voltam a Tau Szövetség elnöke, amikor ő az ómegáké, és a két ház gyűlölte egymást. Az ómegák voltak azok az előkészítőcsökök, akik úgy öltöztek, mint a Ralph Lauren-modellek, és golfozni jártak. A tauk rossz fiúk voltak, egy rakás különböző korcs, akik azt csinálták, amihez csak kedvük volt. Megküzdöttünk a legjobb helyekért a campuson belül, legyen szó arról, ki nyeri meg a legtöbb iskolai sportmeccset, vagy arról, melyikünknek vannak dögösebb csajjai „kistestvérekként”. Gyakori volt, hogy egy-egy rendezvényen vagy keményebb focimeccs után egymásnak estünk.

Nézélődtem tovább a klubban, de újra meg újra visszavándorolt a tekintetem a titokzatos csaj felé. Méregettem. Vizslattam. A haját bámultam, ami csak úgy ragyogott a stroboszkóp fényében. Még a keresztbe tett karjával és az arcára kiülő ellenséges kifejezéssel együtt is, hát, érdekesnek tűnt.

Viszketett az ujjam, hogy letépjem az álarcát.

Vajon ismerem valahonnan?

Gyerekkoromból nem valószínű. Tizenkét éve költöztem el Londonból. Egy rövid időre az is megfordult a fejemben, hogy a csaj a Whitmanre járhat, de ez esélytelennek tűnt, hiszen Raleigh az óceán túloldalán van.

Pók követte a tekintetemet.

– Á, vajon mi baszta fel azt a csajt?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Megvontam a vállam, és miközben közelebb jutottunk a bár környékére, csekkoltam újra.

– Pasigondok?

– Szerintem férfigyűlölő lehet. De attól még jók a csöcsei, szűrnám.

A szemem forgattam.

– Lehet, hogy csak egy piára van szüksége. Nekem például igen.

– Valld be, hogy te is megböknéd a csajt! – folytatta Pók. – Bejön neked, látom a szemedben. Én azt mondom, van benne valami, amit csípsz. Talán a dühös szex? Biztos nem lehet rossz, amikor két ember úgy tépi le egymásról a ruhákat, mint az állatok. – Vágyakozó kifejezés ült ki a képére.

Nevettem. Pók furcsa egy fazon volt.

– Túl sok infó, haver.

Megvonta a vállát.

– Hüüm, lehet, hogy egy vigaszdugásra vágyik. Azt te is megadhatnád neki. – Úgy bólintott, mint aki elhatározásra jutott, majd hozzátette: – És pont ezért akarok veled fogadni abban, hogy nem zúg beléd az a csaj ma este. Ééés – húzta el a szót – emelem a tétet tízezer fontra.

– Mi van? – köptem. – Én nem vagyok roksztár, mint te.

– De van pénzed.

Ez igaz. Miután anyukám meghalt, megörököltem az életbiztosítási pénzét, az apámtól pedig megkaptam pár hónappal korábban a diplomaajándékomat jó előre.

Megráztam a fejem. Talán gondtalan srác vagyok, de nem hülyültem meg. Ha egy nap önálló akarok lenni és leszakadni az apámról, minden egyes pennymet félre kell tennem.